Elektrisk Bælte

sendes frit

til alle Mænd, som skriver til Heidelberg Medical Institute, St. Paul.

Send Deres Navn og Adresse, tydeligt skrevet, og vi vil sende vort fortrinlige „Electro Chemic Belt" uden en Cents Udgift for Dem. Det bliver Deres mod at forlange det. Ikke engang nødvendigt at sende Frimærker.

Saa godt som noget elektrisk Bælte i Verden.

Heidelberg Medical Institut, med en Kapital af $100,000, er det største og ligeste medicinske Institut i Nordvesten og bortskænker Tusinder af dets fortrinlige elektro-kemiske Bælter for at bevise og avertere deres vidunderlig helbredende Kraft. Det store „Elektro-Chemic Bælt" vil gengive Dem Sundhed og Lykke. 18,876 svagelige Mænd er nylig genaivet Energi, Livskraft og fuldkommen Manddom. Det helbreder hurtigt **Rheumatisme, Lændeværk, Lamhed i Ryggen, nervøs Ukræsselse, Varicocele, sviatende Livskraft, Nyreingdomme, Lever-, Mave- og Kjønssygdomme, almindelig Svækkelse, tabt Nervekraft, og mange andre Sygdomme.** Det er værd, fra $50 til $50 for enhver. Det bliver borgivet absolut frit af Mester-Specialisten til alle dem, som behøver det ene store Helbredelsesmiddel, Elektricitet.

„Led i atten Aar, endelig helbredet".

Tilfælde 1,678. For 18 Aar siden mærkede jeg de første Symptoner paa Nervesvaghed, som senere forvoldte mig megen Elendighed og Ubelse. Jeg havde Smerter i Ryggen og havde mange hvilelose Nætter. Jeg manglede Herredømme over mine Aandsevner, saa jeg altid var uhelbredelig stillet i hvad jeg foretog mig. Jeg har brugt Heidelberg Medical Institute elektro-kemiske Behandling omtrent 6 Uger, og jeg anser mig selv for atter at være helbredet, og at være frisk er værd alt, hvad en Mand ejer.

Husk Bæltet sendes ikke paa Prøve, men er Deres Ejendom for stedse uden at De betaler en Cent. Derfor skriv i Dag efter det fortrinlige „Elektro-Chemic Bælt" frit. Nævn dette Blad. Adresse:

Heidelberg Medical Institute,
5th and Roberts Sts., St. Paul, Minn. Dept. 309.

belærte, trøstede og glade kan rejse hjem i Menighederne med nyt Mod i et sandt Menigheds- og Samfundsarbejde. —

Hermed Kærlighedens og Fredens Hilsener.

Eders hengivne

G. B. Christiansen.

En Samtale.

I en Jernbanekupe blev jeg for en Tid siden Vidne til følgende Samtale mellem to gamle Pionerer, som jeg straks kunde forstaa var Medlemmer af vor forenede lutherske Kirke. Ved saadanne Lejligheder er jeg nu altid tilbøjelig til at tage min Lommebog frem i Haab om at opsamle nogle Smuler, som undertiden kan have lidt Interesse og maaske ogsaa kan være lidt belærende for Bladets Læsere, i Tilfælde, „Dansteren" vil benytte mine Smuler, thi smaa Smuler er jo da ogsaa Brød, og da det tillige var vor forenede lutherske Kirke og dens Fremtid, de to gamle Pionerer havde for Øje, kunde det vel ikke være nogen Skade for os at høre og se andres Syn og Tankegang i den Retning.

Søren og Christoffer var deres Navne.

Søren: „Hvorledes staar det til med det kirkelige hos jer? jeg kan da forstaa, at du tilhører Menigheden."

Christoffer: „Jo, det gør jeg, det er nu henved 30 Aar siden, vi stiftede vor Menighed. Vi var jo nogle faa, som ikke kunde leve ved denne Verdens Brød alene. Vi var da ogsaa saa heldige at faa lidt kirkelig Betjening en Gang om Maaneden af en norsk Præst, som tilhørte Den forenede Kirke. Nu er vi jo bedre stillet saavel paa det kirkelige som paa det timelige Omraade. Vi har nu Præst iblandt os, og vi er da ogsaa stillet saaledes, at vi kan lønne en Præst. Men ellers, hvad det angaar med Menighedslivet, det kan jeg ikke sige stort om. Vel er vi flere, end vi var fra Begyndelsen, men Menighedens Vækst har da langtfra holdt Stridt med Indvandringen."

Søren: „Jeg forstaar, det er et gammelt Settlement. Saa har I da ogsaa en Del voksenUngdom, som tager Del i Menighedslivet."

Christoffer: „Nej, det har vi ikke. Vel søger de Kirken ved Lejlighed, men ellers tror jeg not, at de nærmest foretrækker denne Verdens Glæde og Fornøjelse."

Søren: „Det kan jeg dog ikke sige hos os; thi vi har ikke saa faa kære unge Mennesker, som tager Del i Menighedslivet og er næsten foran de ældre. Og naar vi skal tale om Menighedslivet, da gælder det ikke alene Menighedens Vækst. Vel er det godt at være mange, naar man skal tale om at bære Byrderne, timelig betragtet, som paahviler en Menighed. Men det dybeste ligger deri, at en Menighed bestaar af troende Mennesker, som lever Livet i Herren, da kan Menighedslivet blive til Velsignelse. Men, desværre, der findes for megen Vantro indenfor Menighederne. Der er for mange, som forsøger paa at smykke sig med udvortes Kristendom."

Christoffer: „Jo, det har du Ret i, det er sikkert. Men sig mig engang, Søren, hvad tror du, det i Fremtiden skal blive til med vor kære luth. Kirke, naar vi gamle neblægger vor Vandringsstav, hvis ikke den unge Slægt, som kommer efter os, vil ligesom slutte sig sammen og indtage vor Plads i Kirken?"

Søren: „Saa vil den før eller senere gaa sin Undergang i Møde, det er let at forstaa, men jeg har da ikke saa slet en Tro til Ungdommen indenfor Samfundets Menigheder. Maaske den næste Generation vil blive en Overraskelse for os, naar vi skal tale om en sand og oprigtig Kristendom."

Christoffer: „Saaledes er mit Syn i den Retning nu ikke. Det eneste Haab, jeg ser, til Kirkens Bevarelse er, at der bliver arbejdet rigtig med Iver omkring i Menighederne for at faa Religionsskoler, Søndagsskoler samt kristelige Ungdomsforeninger, Ungdomsmøder o. s. v. i Gang."

Søren: „Ja, selvfølgelig, hvis ikke Børnene eller Ungdommen faar nogen Undervisning i Kristendommen, kan vi ikke bebrejde dem, fordi de bliver borte ude i Verdenslivet. Men Hjemmet har ogsaa en stor Betydning for Kirkens Bevarelse. Men jeg tror, at der er mange Forældre, som er vel ligegyldige, selv iblandt dem, som staar indenfor Menighederne, ikke at tale om Fritænkere, det vil sige med Hensyn til at give deres Børn en kristelig Paavirkning, fra den Tid de kan begynde at fatte; thi Barnetroen er stærk, men kommer de op i Ungdomsaarene, da kommer Tvivlen let frem hos dem."

Christoffer: „Vel, jeg har ingen stor Erfaring med Hensyn til Børneopdragelse; thi jeg har ingen, de er døde i deres Barndom, men jeg kan nok forstaa, at det er af stor Betydning for Børnene, at de faar lidt kristelig Undervisning i Hjemmet, før de sendes til Skolerne, og saa gælder det ogsaa om, at vi har dygtige og begavede Lærere; men det synes jeg, at det er fattigt med her i Amerika."

Søren: „Nej, det forstaar jeg, vi har ikke saa rigelig af Lærekræfter i Skolerne her som i Danmark, og Børnene her faar jo langt fra den kristelige Undervisning, som de faar i Danmark. Men Lærere med Begavelse og Visdom kan ikke altid klare Sagen, thi Kristendommen følger ikke altid med, og den, som paatager sig en Skolegerning, maa være en sand Kristen og have Hjerte og Kærlighed for den Gerning, han paatager sig, ellers bliver hans Arbejde ikke til nogen Velsignelse. Det gaar med Skolegerningen som med Præstegerningen. Hvis ikke den Mand, der Søndag efter Søndag skal forkynde Guds dyrebare Evangelium for sine Tilhørere, er en oprigtig Kristen, og den Gerning, hvortil han er kaldet, er ham en Hjertesag, da bliver der ingen Velsignelse i Menighedslivet."

Christoffer: „Vel, som jeg siger, jeg har ikke stort Kendskab til Børneopdragelse, men sig mig engang: hvorledes kan det nu være, man træffer saa ofte kristelige og troende Forældre, hvis Børn er opdraget i et troende Hjem, men efterhaanden som de vokser til og kommer ud i Verden, forlader de Kirken og følger med Verdensstrømmen?"

Søren: „Ja, det lyder jo, at man skal opdrage sine Børn i Tugt og Herrens Formaning. Det er rigtig not, men det lyder ogsaa, at man skal opdrage dem i Kærlighed, og her er det vist, Skoen trykker i mangt et Hjem. Thi det nytter ikke, at man forsøger paa at tvinge Kristendommen ind i de smaa Børnehjerter eller lægge for megen Tvang paa dem i den Retning. Man kan nu ikke forlange, at Børn skal blive til gamle Mennesker paa een Gang. Og i det Hjem, hvor denne Tvang øves, og som vel ikke altid er forbunden med Kærlighed, der ligger den Tanke nær hos Børnene: Kunde jeg blot forsørge mig selv, saa skulde jeg snart komme bort fra Hjemmet. Og saa er tillige de Børn, der kommer fra et troende Hjem, langt mere udsat for Verdens Forfølgelse end de, der kommer fra et vantro Hjem."

Christoffer: „Det kan være sandt nok, men jeg har dog den Tanke, at Børnene har for megen Frihed i Hjemmet hertillands. Man træffer ikke saa sjældent et Hjem, hvor jeg synes, at Børnene er vel frække overfor deres Forældre og ældre Søstende. Kommer de til Bordet, ved de næppe, hvad de vil spise og drikke, og ofte spørger Forældrene dem efter, hvad de ønsker. Den ene ønsker en Ret, den næste en anden, og saa frembeles. Og Høflighed er mange Steder ukendt iblandt Børnene, og tillige kan man træffe Hjem, hvor den Utsit herster iblandt Børnene, at blander sig ind i ældre Folks Samtale, uden de har videre Forstand paa, hvad Talen drejer sig om. Det synes jeg nu ikke, er den rette Opdragelse."

Søren: „Vel, jeg tror nok, at der er mange Forældre, som skænker deres Børn for megen Frihed og Myndighed i Hjemmet, hvad ofte er ganske uheldigt; thi mange Forældre kan nok bære over med Børnenes Frækhed og Myndighed i Barnealderen, men den Myndighed er ikke saa let for Børnene at give slip paa, naar de vokser til og kommer op i Ungdomsaarene, og da har Forældrene ikke saa let ved at taale deres Herskesyge. Der bliver ikke den bedste Forstaaelse mellem Forældre og Børn, og Følgen bliver ogsaa her, at de forlader Hjemmet. Saavel for megen Frihed som for megen Tvang driver ofte Børnene fra Hjemmet og ud i Verden, bort fra Kirken og bort fra den levende Kristendom."

Christoffer: „Ja, desværre, det ser man saa mange Eksempler paa. Enhver Fader og Moder bør jo omfatte sine Børn i Kærlighed, saa længe de er under deres Forsørgelse; thi saa vil Børnene kappes om at hjælpe og glæde deres Forældre, og Hjemmet vilde give dem en betydelig Adspredelse i de ledige Stunder frem for denne Verdens syndige Lyster og Fornøjelser, hvis ikke de er for langt borte fra Hjemmet."

Søren: „Ja, det er Hovedbetingelserne for Børneopdragelsen, at de bliver opdraget i Kærlighed og Gudsfrygt. Jeg skal nu, ikke for at rose mig, give dig en lille Forstaaelse af, hvorledes mine Børn er opdraget med Hensyn til det kristelige. Thi for henved 30 Aar siden, da vi hverken havde Religionsskole eller Søndagsskole, da fik Børnene ikke mere kristelig Undervisning udenfor Hjemmet end i den korte Tid, de gik til Konfirmationsforberedelse. Jeg tog derfor selv fat paa at undervise mine Børn i de almindelige Skolebøger og gav dem en letfattelig Forklaring over Indholdet af deres Lektie, og jeg glæder mig over, at de alle er Medlemmer af vor lutherske Kirke den Dag i Dag."

Christoffer: „Ja, og tillige hører man saa ofte, at Forældrene klander paa deres Børn, naar de har udført et eller andet Arbejde, som de er sat til at udføre, hvis det ikke er udført til deres Tilfredshed. Det er nu heller ikke rigtigt."

Søren: „Nej, hellere Ros. Det er, hvad jeg har brugt overfor mine Børn. Jeg har nu ikke som min Nabo og flere andre selv gjort mit Arbejde for at spare Børnene. Det er ingen Skade for Børnene, at de fra smaa af bliver vant til at arbejde, det vil sige med noget, som ikke overstiger de smaa Kræfter.' Naar mine Børn saa havde udført et eller andet lille Arbejde, kom de ofte glædestraalende til mig og sagde, at nu var de færdig. Det var selvfølgelig ikke altid, at deres Arbejde var tilfredsstillende for mig, men for ikke at berøve dem deres Glæde sagde jeg altid: det er godt, dog med den Bemærkning, at det vil nok blive bedre næste Gang, og saa glemte jeg heller ikke at paaskønne dem for deres Arbejde, og saa snart de blev konfirmeret, fik de deres Løn, naar de arbejdede hjemme, og jeg nægtede dem ikke Livets Adspredelser. Jeg havde ikke noget imod, at de tog Del i Sammenkomster hos Venner og Naboer, men jeg fraholdt dem at søge offentlige Forlystelser, hvor Drik og Dans og andre Udskejelser saa ofte finder Sted, hvilket de ogsaa selv kunde forstaa, var en Vederstyggelighed."

Nu standser Trainet, Søren rejser videre, og Samtalen mellem de to gamle Pionerer sluttes for denne Gang. De rækker hinanden Haanden med et: „Farvel og lev vel paa Gensyn."

En Samfundsven.

I Guds Varetægt.

Din Vogter skal ingenlunde slumre. Sln. 121, 3.

I en lille Landsby skulde der udføres nogle Vanledningsarbejder, der blev overdargne den unge S., som ofte havde udført saadanne Arbejder og vidt og bredt var bekendt som en dygtig, samvittighedsfuld Mand. Han hørte til de troende og lagde ingen Skjul paa sin Kristendom.

Dag for Dag arbejdede han med sine Arbejdere, og han haabede at have hele Arbejdet fuldendt i Løbet af nogle Dage. Der var dog et Sted, som voldte Vanskeligheder. Der maatte graves en Skakt, 9 Alen dyb; alle Forsigtighedsregler foretoges, og Siderne blev afstivede. Det hastede med Arbejdet, hvorfor nogle Mænd maatte arbejde dernede om Natten.

Efter en indgaaende Prøve af alle Enkeltheder gik S. en Dag sent hjem, befalede sit Arbejde og Arbejderne i Guds Varetægt og lagde sig til Hvile med den Bevidsthed, at han havde gjort, hvad der stod i hans Magt.

Næppe var han falden i Søvn, før han drømte. Han saa ganske tydelig Skakten, hvor Arbejderne opholdt sig. Han prøvede nøje hvert enkelt Sted, om det var sikkert. Men pludselig blev han forstrækket; thi paa den anden Side opdagede han en gabende Revne i Jorden, som han ikke havde set den foregaaende Aften, og pludselig stod det ganske klart for ham, at en stor Fare truede Arbejderne.

En feberagtig Angst greb ham, han vaagnede og sprang op, men slog sig saa straks til Ro med, at det hele kun var en Drøm. Han tog sin Tilflugt til Bønnen og befalede sine Arbejdere i Israels Vægters Varetægt, han, som ikke sover og ikke slumrer. Klokken slog to fra Kirketaarnet, og han lagde sig igen til Hvile.

Han sov og drømte atter, at der paa det bestemte Sted truede de intet anende Arbejdere en stor Fare. Han vaagnede igen, stod op, vækkede sin Hustru og fortalte hende, hvad han havde drømt. Denne søgte at berolige ham og faa ham til at blive; men han lod sig ikke holde tilbage, og da han gik ud ad Døren, slog Uret fire Slag. Saa hurtigt, han kunde, ilede han til Skakten, tændte et Lys og undersøgte sagte Siderne, og ganske rigtigt — paa det Sted, som han to Gange havde set i Drømme, var en gabende Revne, hvor Jorden allerede begyndte at stride. Endnu var det ikke for sent at raabe ned til Arbejderne om ufortøvet at komme op.

Forstrækkede over, hvem der i Nattens Mulm og Mørke gav dem en saadan Befaling, kom de op og blev endnu mere forfærdede ved at se deres Arbejdsgiver staa deroppe. Her fik de klar Visshed for, at de var blevne levende begravede, dersom de var blevne kun en halv Time længere dernede. Med forenede Kræfter arbejdede de nu paa at udbedre Skaden og forebygge Sammenstyrtningen. Da Solen stod op, kunde de med Tak sige:

„Af Herren er det sket, og det er et Under for vore Øjne".

Og stille gik enhver hjem til sit.

Der er ingen Forskel.

Den bekendte engelske Prædikant F.B. Meyer, som besøgte København for kort Tid siden, sagde bl. a. i sin Tale ved et Søndagsskolemøde i London i Juli:

„En af de mest varmhjertede Mænd, jeg mødte i Skandinavien, var en Mand, en af Guds udvalgte Sjæle med mandig Skønhed, Styrke og Holdning, der opgav sine fyrstelige Rettigheder for sin Kærlighed til en af de elskeligste Kvinder, der nogen Sinde levede. Jeg forundrede mig altid over, hvorledes han kunde gøre det, indtil jeg fik hende at se — da ophørte min Forundring.

En Gang, da jeg boede hos ham, sagde han en Lørdag Aften til mig: „De vil undskylde Prinsessen og Børnene og mig i Morgen tidlig og spise Deres Frokost alene til sædvanlig Tid!" Jeg tillod mig at spørge om Aarsagen og fandt ud, at de spiste en Time tidligere Søndag Morgen — ikke en Time senere som i England — for at de ikke skulde gaa Glip af Børnemødet før Søndagsskolen.

Jeg var naturligvis til Stede ved Frokosten Søndag Morgen Kl. 8. Efter Frokosten gik de allesammen hver med sin Bibel til Børnemødet.

Husandagten i hans Hus var noget af det skønneste og bedste, jeg nogen Sinde har været med til.

Først læste Prinsen og holdt Bøn. Som fremmed og som Evangeliets Forkynder fulgte jeg dernæst. Saa bad Prinsessen og efter hende Kokkepigen, som tilhørte Frelsens Hær. (Jeg ved ikke, hvad hun gjorde bedst: bede eller koge). Dernæst kom Køgemesteren, der var Lutheraner, og endelig Tjeneren. For et Øjeblik forglemte de, om de var af høj eller lav Klasse. Alle Distinktioner forglemmes, naar man samles omkring Naadens Trone".

Blev straks bedre.

Hr. J. Setsaas, 2709 Lombard Ave., Everett, Wash., skrev ind, at han var syg og ønskede at faa noget af Dr. Peter's Kuriko, da han havde hørt denne Medicin omtale og altid med Ros. Han blev henvist til Lokalagenten i Everett, Hr. Ole Husdal, 3403 Broadway. Han havde øjensynlig fundet den rette Medicin, at dømme efter følgende Brev, der blev modtaget nogen Tid derefter: „Everett, Washington, den 6. Aug. 1903. Dr. Peter Fahrney, Chicago, Ill. Jeg takker Dem for Deres prompte Svar. Det er blot et kort Stykke fra mit Hjem til der, hvor Deres Lokalagent bor. Jeg købte en Flaske og blev straks bedre. Jeg kunde ikke fordøje Maden og var nødt til at arbejde haardt, men allerede nu, efter at have taget en halv Flaske af Deres helsegivende Medicin, føler jeg mig meget bedre. Jeg vil holde paa dermed til Jul; jeg trænger til den, da jeg er meget syg-elig. Maatte Herren velsigne Dem og stænke Dem et langt Liv, saa at De kan helbrede mange flere, som er syge og nedbrudte paa Helbredet."

Dr. Peter's Kuriko er ikke til Salgs paa Apotheker, men kun gennem specielle Lokalagenter eller direkte fra Fabrikanten, Dr. Peter Fahrney, 112-114 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill.

Tilbagegiver Synet.

Briller et tilbagelagt Standpunkt.

"Actina," en storartet Opfindelse, der helbreder alle Øje- og Ørensygdomme uden Operation eller Medicin.

En vidunderlig Opdagelse er gjort af Videnskabsmanden og Opfinder Geniet Prof. W. C. Wilson. Han har fundet et Middel bekjendt som "Actina", der helbreder alle Sygdomme i Øjnene og Ørene, saasom Blindhed, "Granulated Lids," Stær, betændte Øjne, Døvhed, o. s. v., uden Operation eller Medicin. Det er et simpelt Apparat, kaldet the Actina Pocket Battery, og ved den kan Patienterne helbrede sig selv deres egne Hjem. Den ikke alene overflødiggør de Slagterier og pinlige Methoder, der praktiseres af Øjen- og Ørenlæger, men afstedkomme samtidig en fuldstændig og varig Kur.

Rev. W. C. Goodwin, Moline, Kansas, skriver: "Det er min oprigtige Mening, at "Actina" er en af vor Tidsalders mærkeligste Opfindelser. Den friede mine Øjne fra en Operation."

Mr. F. W. Harwood, Springfield, Mass., siger, at "Actina" helbredede ham for Døvhed, han havde lidt af i ni Aar.

Mr. A. L. Howe, Tulley, N. Y., skriver: "Actina" har fjernet Stær fra begge mine Øjne. Jeg kan let læse uden Briller; er 65 Aar gammel."

Robert Baker, Ocean Park, Calif., skriver: "Jeg vilde været blind, havde jeg ikke brugt "Actina."

En del fremragende Borgere har organiseret et Kompagni, "The New York & London Electric Association" og de har givet denne Methode en saa grundig Prøve paa hundrede af Tilfælde, der erklæredes for uhelbredelige og haabløse at de nu kan forsikre om Helbredelse. "Actina" sendes portofrit paa Prøve. Hvis De vil komme eller sende Deres Navn eller Addresse til the New York & London Electric Association, Dept. 258 B, 929 Walnut St., Kansas City, Mo., vil De faa ganske frit en værdifuld Bog—Prof Wilsons "Treaties on the Eye and on Diseases in General," og De kan være vis paa, at Deres Syn og Hørelse vil tilbagegives Dem, selv om noksaa mange Læger har fejlet deri.

Uhr og Kjæde FRIT.

Uhret er nikkelpletteret, "Amerikansk Movement" Stem Wind, Stem Set, nyeste Stil, garanteret i 10 Aar. Kjæden er 2. Pakser BRILLE til de Dem ønsker os send os Penge. Vi sender Dem Uhr og Kjæde straks Ure, Kjæder og Charms er nu lavere end de nogensinde har været. Vi har for Dem 25,000 Uhre og andre Præmier og Artikler, som de sidste otte Aar. Huler No. 291 Mill Street 296, Concord Junction, Mass.

CUNARD LINIEN

ETABLERET 1840.

CAMPANIA og LUCANIA,
dobbeltpropellede, 620 Fod lange, 30,000 Hestekr.,
UMBRIA og ETRURIA,
525 Fod lange, 14,500 Hestekræfter,
IVERNIA og SAXONIA,
dobbeltpropellede, 600 Fod lange, 14,150 Ton.
Det nye, dobbeltpropellede Dampskib
CARPATHIA, 558 Fod lang, 13,555 Ton
Det dobbeltpropellede Dampskib
ULTONIA, 513 Fod lang, 9,000 Ton.
Cunard Linjens Rekord:
5 Dage, 7 Timer, 23 Minutter.
F. G. WHITING, Mgr., Dearborn & Randolph, Chicago
eller Lokal-Agenter overalt.

HVORLEDES MAN VINDER I VÆGT

Fødens Liv er det Fedtstof, den indeholder—jo mere Fedtstof, des mere virkelig Nytte af Føden. Det er derfor at Torskelevertran er en kraftig Opbygger af Legemsvægten.

Scott's Emulsion af ren Torskelevertran løser Problemet om hvorledes man skal tage denne. Dette er en af Grundene, hvorfor Lægerne i næsten 30 Aar har foreskrevet Scott's Emulsion for alle Sygdomme, der bringer Tab, Hoste, Forkølelser og Bronchitis.

Et af de Lokkemidler der tilbydes for at erstatte Scott's Emulsion med noget andet er Prisspørgsmaalet. Man sparer nogle faa Cents paa sit Helbreds Bekostning. Scott's Emulsion koster mere, fordi det udretter mere og gjør det bedre end Erstatningsmidlerne.

Vi vil sende Dem en Prøve frit paa Forlangende.
SCOTT & BOWNE, 409 Pearl Street, New York

Vejen til Fred.

Af

Pastor N. P. Madsen.

104 Sider. I Omslag 25 Cts. I godt Shirtingsbind 40 Cts

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.